

O arfă pe-un mormânt

Mihai Eminescu

Prin gândurile-mi triste și negre treci frumoasă,
Ca marmura de albă, în haine de argint,
Cu ochii mari albaștri în bolți întunecoase
Și desfăcut ți-e părul în valuri de-aur moale...
Deasupra frunții tale e-un mândru cerc de stele -
Astfel treci tu, copilă, făptura minții mele,
Minune-a Creațiunii, ș-o singură gândire
Te face ca să tremuri: o arfă pe-un mormânt.

Da, da! în viața-mi tristă tu treci cu-a tale stele
Albastre și în zboru-ți tu murmuri surâzând...
E-amor? copilărie?... Sunt versurile mele
Ce-ocupă a ta minte de murmurezi visând?
Surâzi!... Nu plânge numai la finele poemei
C-o arfă pe-un mormânt.

Ah! de-aș muri... tu, înger, fără să știi vreodată
Că te-a iubit acela, ce zace în pământ,
C-un rai întreg de visuri, cerimea înstelată
De cugetări înalte cu dânsu-i îngropată,
Că acea lume-ntreagă ție-a fost închinată -
Tu inocentă, albă, ai trece surâzând...
Doar luna-n cer atuncea s-ar îndoi în liră
Ș-ar suspina în noapte: o arfă pe-un mormânt!